

Chương 41

Uyên mở cửa vào nhà và nàng nhận thấy điều khác lạ. Một vài chiếc bí tất và quần áo lót của Vãn vương vãi trên nền nhà, bàn ghế xô lệch. Cửa phòng ngủ của nàng mở toang. Phản ứng đầu tiên của Uyên là gọi 911 báo cảnh sát nhưng nàng ngưng lại. Điều nàng vừa chú ý đến là những quần áo vất tung tóe chỉ hoàn toàn của Vãn, không phải của nàng. Uyên đi vào phòng ngủ. Chiếc hộp sắt khóa số đựng nữ trang, vàng và tiền mặt của nàng mở rộng. Uyên xem lại. Nữ trang của nàng còn nguyên, số coins vàng Maple Leaf còn lại một nửa. Kê trộm không thể để lại như thế. Uyên hiểu ngay. Vãn đã lấy một nửa số tiền dành dụm của hai người, số tiền vốn ít ỏi trước khi Uyên đi vào ngành bán nhà cửa và làm giàu với Lữ. Chàng đã dọn đi, với quần áo và một số đồ của riêng chàng.

Uyên ngồi xuống cạnh giường. Sự ra đi không báo trước của Vãn làm nàng hơi bất ngờ. Uyên đã nhiều lần định nói chuyện với Vãn về việc ly dị nhưng nàng chần chừ và ngần ngại. Uyên biết Vãn thừa hiểu chuyện nàng ngoại tình và biết Vãn đau khổ nhưng đề cập đến chuyện ly dị vẫn là điều khó nghĩ với Uyên. Nàng không biết phản ứng Vãn sẽ như thế nào? Và về lâu về lâu của Vãn những ngày gần đây làm nàng lo ngại. Liệu Vãn có chấp nhận dễ dàng việc ra tòa làm giấy tờ ly dị hay

chàng sẽ nổi khùng làm những chuyện điên rồ.

Những người đàn ông bị vợ bỏ có thể làm những chuyện không ai ngờ đến, Uyên đã nghe quá nhiều chuyện của thân chủ và những kẻ làm ăn buôn bán trên con đường Bolsa này. Những kẻ trước giờ hiền lành, một con kiến không dám giết đã dùng súng bắn cả vợ lẫn bầy con thơ rồi kê súng vào đầu tự tử. Người khác đốt nhà khi khám phá ra vợ ngoại tình gây ra phẫn nộ và tàn phế một đời cho người vợ. Những chuyện rung rợn Uyên đã nghe cho thỏa óc tò mò nhưng không khi nào nàng nghĩ có thể xảy ra cho nàng. Những ghê gớm đó chỉ đến với người khác. Uyên đã nghĩ thế.

Với Vãn nàng tin tưởng có thể điều khiển và kèm chế được chàng, một đôi lần thấy Vãn quá căng thẳng và sâu não. Uyên cho chàng ngủ với nàng. Và kỳ kỳ mọi sự đều lại vào đó, Uyên thấy chàng tiếp tục ngoan ngoãn, cẩn thận chịu đựng những đêm Uyên đi ngủ với Lữ không về. Đàn ông cũng không đến nỗi khó dạy lắm! Uyên thường nghĩ. Chỉ cần cho thỏa mãn một chút tình dục là mọi sự rậm rạp đâu vào đấy ngay!

Những ngày gần đây Vãn thay đổi nhiều hơn trước. Mặt chàng lúc nào cũng khó đăm đăm, hỏi không buồn nhếch mép trả lời. Vãn như người chìm đắm trong những ý tưởng hắc ám, vẻ đen tối hiện rõ trên khuôn mặt

chàng, Uyên bắt đầu lo ngại. Một đôi lần Vãn đã từ chối cả những khêu gợi của Uyên, điều trước giờ chàng luôn coi là ân sủng. Những đêm thức đến sáng của Vãn vùi đầu vào những giấy tờ Uyên không biết là vấn đề gì làm tăng nỗi băn khoăn. Nàng nghĩ đã đến lúc đề cập vấn đề ly dị với Vãn. Nếu nàng không thể điều khiển Vãn như nàng muốn được nữa, cách tốt nhất là ra mặt cho nhau biết và chia tay một cách êm thấm.

Điều làm nàng chần chừ là chuyện phân chia tài sản. Phần của nàng trong partnership với Lữ đã lên đến hai triệu Mỹ Kim, nếu Vãn đòi chia một nửa như Miriam đang đòi chia tài sản của Lữ, nàng sẽ chỉ còn một triệu! Uyên không chấp nhận được điều đó. Mọi sự là công khó của nàng gây dựng mấy năm nay mới được số tiền lớn này. Vãn không có chút công lao bé nhỏ nào ngoài chuyện giới thiệu Lữ đi vay tiền nhà băng chỗ chàng làm việc.

Thực sự với collateral là tài sản của Miriam, Lữ có thể đi bất cứ nhà băng nào khác và cũng vay được tiền. Dính Vãn vào trong bước đầu chỉ là sự thuận tiện và cho công việc chóng vánh hơn đôi chút. Uyên bất mãn nghĩ đến luật lệ chia tài sản khi ly dị của Hoa Kỳ. Chia cho Vãn nửa phần của nàng trong partnership biết đến bao giờ Uyên mới gây dựng lại được số tiền mất đi! Nàng đã ra

Chương 41

luật sư để hỏi trước về vấn đề ly dị và được cho biết nàng khó có cách nào giữ được số tiền không phải chia cho Vãn nếu chàng đòi hỏi khi làm giấy tờ.

Và về khoan khoái của tên luật sư khi đánh hơi thấy một vụ ly dị rắc rối, không thỏa thuận được chuyện phân chia tài sản khá lớn, làm Uyên khó chịu và e ngại. Nàng đã nghe những chuyện kiện tụng về ly dị và phân chia tài sản không giải quyết được và kéo dài hàng nhiều năm với kết quả phần lớn số tiền tài sản vào tay bọn luật sư như loài kền kền cổ tình kéo dài để kiếm lợi!

Uyên suy nghĩ nhiều về chuyện này và nàng thấy cách giải quyết tốt nhất là thương lượng với Vãn. Nàng biết tính Vãn, ham tiền và keo kiệt nhưng không phải không biết tính toán hơn thiệt. Nàng sẵn sàng mất hai ba trăm ngàn để giải quyết vấn đề nhưng không thể hơn thế. Và nàng chắc Vãn cũng thừa hiểu đòi chia đủ 50% số tiền trong partnership Uyên sẽ không bao giờ chấp nhận. Chỉ là chuyện thương lượng và Uyên tin tưởng nàng có thể thuyết phục được Vãn.

Cho đến ngày hôm nay! Khi Vãn đã biến mất làm thay đổi cả chương trình của nàng, Uyên mới nhận thấy nàng đánh giá Vãn quá thấp và nàng không lường trước được phản ứng của Vãn. Điều gì đã như giọt nước đầy làm đổ tràn ra ngoài? Uyên thắc mắc tự hỏi. Lần cuối

cùng nàng không về nhà để ngủ đêm với Lữ cũng đã gần hai tuần. Điều gì đó ngoài chuyện Uyên đi ngoại tình đã làm Vãn phải bỏ nhà đi không lời giải thích. Sự lo ngại càng tăng khi Uyên khám phá khẩu súng phòng thân Vãn mua cất trong nhà mấy năm trước giấu trong đáy ngăn tủ cuối cùng cũng đã biến mất cùng với Vãn!

Uyên nói với Lữ bằng giọng trách móc:

- Tối qua anh đi đâu em gọi anh mấy lần không được?

Lữ nói dối, thản nhiên như không có chuyện gì.

- À! Anh đi ăn với mấy tên Tàu ở Hồng Kông sang định mua hotel của mình trên Santa Monica. Em gọi anh có chuyện gì?

Chàng che miệng dấu tiếng ngáp. Cả đêm ân ái với Kim làm chàng mệt mỏi và thiếu ngủ. Lữ e ngại Uyên cũng đòi hỏi chàng như Kim đêm qua. Chàng biết mấy tuần gần đây đã lơ là với Uyên và mặc cảm phạm tội làm Lữ bức mình. Tại sao chàng phải dối trá với Uyên như chàng đã làm với Miriam trước đây? Về mặt xụ xuống của Uyên làm Lữ thương hại. Chàng dấu dụi, tiếp lời:

- Anh định gọi cho em biết vụ đi ăn này nhưng cell phone của anh bị hỏng. Tối nay em đi ăn với anh không?

Mặt Uyên bừng sáng. Viễn tượng ân ái với Lữ cả

đêm sau bữa ăn tối làm nàng hân hoan. Uyên nhoẻn miệng cười:

- Có chứ! Gần hai tuần nay em tưởng anh quên em rồi! Tối nay vào Beverly Hills Hotel ăn đi anh! Em giữ presidential suite cho mình như tháng trước nhé!

Lữ gật đầu. Chàng hỏi lại:

- Tối qua em gọi anh có việc gì?

Về tươi cười trên mặt Uyên vụt tắt:

- Em gọi anh về chuyện Vãn. Vãn bỏ nhà đi rồi!

Mặc dù đã được Al Montello báo cho biết vụ bắt hụt Vãn, Lữ giả bộ ngạc nhiên:

- Em nói sao? Vãn bỏ đi khi nào? Không nói gì cho em biết cả à!

Uyên lắc đầu:

- Không! Vãn dọn đồ đi không nói gì trước cả. Em không biết Vãn ở đâu nữa. Anh nghĩ em phải làm gì bây giờ?

Lữ trầm ngâm:

- Em phải cẩn thận lắm! Phản ứng của Vãn khó lường trước được. Đề phòng là tốt hơn cả.

Chàng không dă động gì đến việc đàn em của Montello đang truy lùng Vãn ráo riết. Không việc gì phải cho Uyên biết và dính líu vào việc chàng thanh toán Vãn. Lữ tin tưởng chuyện Vãn sẽ giải quyết xong trong vòng vài ngày. Montello đã hứa chắc với chàng như thế. Chàng xoay hướng sang câu chuyện khác:

Chương 41

- Em đưa mấy bạn đi xem và Bolsa này cho xong đi khu shopping Bolsa đến đâu rồi. Có bạn nào trả giá chưa? Uyên ạ!

Uyên gật đầu:

-Hai bạn xem đang trả giá. Một bạn Tàu Đài Loan nhóm kia người Việt ở San José định xuống đây làm ăn. Em không chịu hạ giá nên chưa xong!

Lữ nói:

-Em nên xuống một chút để bán cho nhanh đi. Anh thấy mình cần ra khỏi thị trường bất động sản ở miền Nam Cali này trong vòng một tháng đến. Giá nhà cửa bắt đầu muốn xuống đến nơi rồi. Mình bán bây giờ là vừa kịp. Để chậm thêm bán sẽ khó đấy Uyên ạ.

Uyên hỏi:

- Anh tin là giá nhà cửa ở đây sẽ xuống nhanh như vậy à! Em thấy giá nhà vẫn còn lên cơ mà!

Lữ lắc đầu:

- Giá nhà ở bao giờ cũng thay đổi chậm hơn bất động sản thương mại. Em nên nhớ những người làm ăn đánh hơi nhanh hơn những người thường đi mua nhà để ở. Giá nhà ở bây giờ còn lên nhưng anh thấy giá bất động sản chùng lại rồi. Chùng có nghĩa là sắp đi xuống. Em bán ngay bây giờ mình sẽ được giá cao nhất. Chậm thêm một tháng nữa, mình sẽ mất ba mươi, bốn mươi phần trăm như chơi ngay. Hotel ở Santa Monica anh đã thuận bán cho bạn Tàu Hồng Kông. Em lo vụ bán hai khu shopping Anaheim

Uyên gật đầu:

- Anh nói vậy em sẽ nhận bán cho bạn công ty người Việt ở San José. Họ financing nhanh hơn bạn Tàu Đài Loan. Chùng hai tuần là xong!

Lữ nói:

- Em lo vậy là được rồi! Còn mấy bất động sản lật vật khác Sơn cũng lo bán sắp xong. Mình rút ra hết khỏi thị trường nhà cửa ở đây. Cứ để cho mấy bạn cạnh tranh nó cười. Chùng mấy tháng nữa chúng nó vỡ mặt mình sẽ cười lại!